

Bewaar in uw gebeden

DANIEL PAUWELS

18-03-1927 — 06-04-1991

Ons vake,

Terwijl de warmte van de eerste lentezonnestralen het pas ontloken, tere natuurschoon beschermde tegen de late winterkoude, vocht vake om al het mooie van zijn wereld vast te houden.

Wij wisten het. Vake was geen klager. Het lijden had zijn leven reeds vroeg doorkruist en zijn persoonlijkheid getekend. Hij was sterk! Vechten kon hij! Daarom hoopten wij tegen alle rede in; ook nu zou hij terug thuiskomen, en met een intens goede glimlach mensen ontvangen en luisteren.

Hij had vrienden rond zich nodig. Zij brachten warmte en doorbraken elke eenzaamheid. Wie eens met hem in contact kwam was voor hem gewonnen.

Uren zagen wij hem zitten aan zijn keukentafeltje, in kleermakerszit, het hoofd gedragen door zijn hand en bedachtzaam in de verte starend. Hij was een denker, niemand kon hem in zijn diepe wereld doorgronden. Wij waren er vertrouwd mee, want dit was zijn manier van zijn, zijn manier om problemen op te lossen. Wie hem voorzichtig naar zijn zorgen vroeg, ontwapende hij met een schalkse glimlach.

Hij had een echte kunstenaarsziel waardoor hij het mooie van het leven zeer sterk aanvoelde, maar die hem kwetsbaar maakte voor tegenslagen. Hoe hield hij van de mooie schilderijen die zijn droomhuis kleurden? Hoe sterk was hij verbonden met de gebruiksvoorwerpen van de voorouders? Hij wist ze een plaats te geven waar ze tot leven geroepen werden. Zijn woonst overbrugde de tijd: inig gelukkig was hij thuis. Daar kon hij genieten en echt zichzelf zijn. Daar kon hij zijn tegenslagen verwerken, zonder veel woorden op zijn eigen manier: verbeten, vaak door ons niet verstaan. Steeds overwon zijn rijk hart elke moeilijkheid. Zijn naastbestaanden wisten wat hij zonder woorden dagelijks uitdrukte: dat hij zielsveel van hen hield, dat hij verknocht was aan zijn huis, zijn atelier, zijn vrienden...

Hij hield van het leven... beminde het leven. Daarom verankerde hij zich aan alles wat hij grijpen kon. Hij wilde ons niet loslaten. Wij zagen zonder het te beseffen hoe hij ons ontglipte: een laatste handdruk die hij niet lossen wou; een blik die ons smekend aan hem bond en ons telkens terug naar hem dreef, een lijdensweg die hij dragen kon, terwijl ons hart machteloos naar hulp zocht.

Zo is vake heengegaan.

Loslatend wat hij zo beminde: zijn ingoede vrouw, zijn lieve Marleen met Bruno en zijn stralend Jitske.

Dag vake.

Met dank voor uw biddend medeleven: de familie Pauwels, De Rop, Van De Vijver, Tavernier.

Rouwcenter bvba Funeralia, Noordlaan 81 - Zwalm